

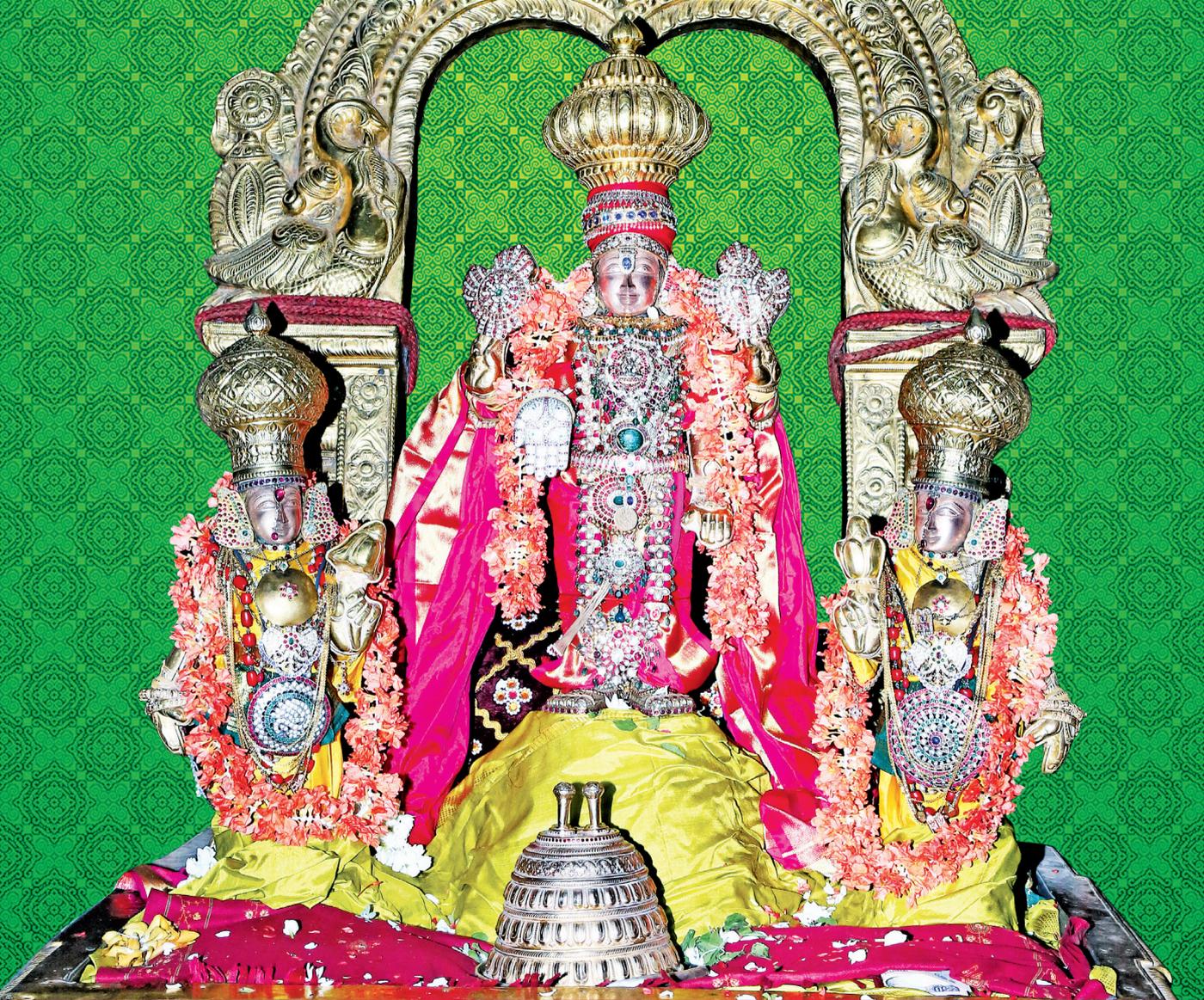
பல்வ ஸ்ரீ வைகாசி மீ
மே - ஜூன் 2021

மலர்: 4
இதழ்: 2

ஸ்ரீ அலர்மேல்மங்கா நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸரிகாய நம:

தேஸரிக ஸந்தேஸம்

MONTHLY NEWSLETTER FROM:
SRI VEDANTHA DESIKAR DEVASTHANAM

MYLAPORE, CHENNAI, Tel: 044 - 24953799,
Email: svdd.mylai@gmail.com, web: www.svdd.com

இராமனும் இராமாநுசனும்

ஸ்ரீ அலர்மேல்மங்கா நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸரிகாய நம:

தேஸரிக ஸந்தேஸம்

திருக்கோவில் பூஜா காலங்கள் *

ஞாயிறு முதல் புதன் வரை

வியாழன் முதல் சனி வரை

காலை

6.30 - விச்வரூபம்

6.00 - விச்வரூபம்

8.30 - திருவாராதனம்

7.30 - பொது தரிசனம்

9.45 - சாற்றுமுறை

12.00 - உச்சிகாலம்

மாலை

4.00 - ஸந்திதி திறப்பு, 7.30 - திருவாராதனம், 9.00 - சயனம்

* விசேஷ காலங்களில் மாறுதலுக்கு உட்பட்டது

தர்மகர்த்தாக்கள்:

ஸ்ரீ N. கஸ்தூரிரங்கன் | ஸ்ரீ அழிகர் R. ராகவன் | ஸ்ரீ R. அனந்தபத்மநாபன்

Editorial Board :

ஸ்ரீ நெல்வாய் ஸௌம்யநாராயணாசார்யர் ஸ்வாமி - ஆசிரியர்

ஸ்ரீ நாட்டேரி ஸ்ரீஹரி (எ) லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ நாவல்பாக்கம் ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸத்யநாராயணாசார்யர் ஸ்வாமி

Photo Courtesy: M.K.S. Mohan Babu, P.S. Anand & Thillai Ranganathan

Published by: ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் தேவஸ்தானம், மயிலாப்பூர், சென்னை-4

Printed by: Abisan Enterprises Chennai - 87, Cell : 95000 45604

Designed: yeSKay designs

ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் தேவஸ்தானம்

மயிலாப்பூர், சென்னை - 600004. போன்: 24953799

Website: www.svdd.com

Email: svdd.mylai@gmail.com

ஆசிரியர் விண்ணப்பம்

வேங்கடாத்³ரி ஸமம் ஸ்தா²நம் ப்³ரஹ்மாண்டே³ நாஸ்தி கிஞ்சந |
வேங்கடேஸ ஸமோ தே³வோ ந பூ⁴தோ ந ப⁴விஷ்யதி ||

வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள் !

இந்த 'கொரோனாவைரஸ்' என்னும் கொடிய நோய் மீண்டும் தனது கோர தாண்டவத்தினைத் தொடங்கியிருக்கின்றது. முழு ஊரடங்கு, பக்தர்கள் தர்சனத்திற்குத் தடை, உத்ஸவங்களுக்கு அனுமதியில்லை என்பதாக சென்ற வருடம் கழிந்த அதே பாதையில் இவ்வருடமும் செல்வது கலக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது.

நாமென்ன விஷ்ணுசித்தரா வ்யாதிக்கு சவால் விடுவதற்கு!

பெரியாழ்வார் ஸாதிக்கிறார்:

உற்ற உறுபிணி நோய்காள்! உமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்!
பெற்றங்கள் மேய்க்கும் பிரானார் பேணும் திருக்கோயில் கண்டீர்!
அற்றம் உரைக்கின்றேன் இன்னம் ஆழ்வினைகாள் – உமக்கிங்கோர்
பற்றில்லை கண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினம் காப்பே.

“மிகக்கொடிய நோய்களே, கேளுங்கள்! இந்த (தன்னுடைய) சரீரமானது பசுக்களை மேய்க்கின்ற பெருமான் விரும்பி உறைகின்ற கோயிலாகும். எனவே இங்கு வருவதனால் உங்களுக்கு ஒரு பயனும் கிடையாது, ஒன்றும் செய்ய இயலாது. ஆகவே சென்று விடுங்கள்!”

உலகில் நிலவும் இந்தத் தணியா வெந்நோய் தனைத் தவிர்க்கும் திறன் பரமாத்மாவான எம்பெருமானுக்கே உண்டு என்பதனை நன்கு உணர்ந்து, அவன் பாத நிழலிலேயே அடைக்கலம் புகுவதைத் தவிர நமக்கு வேறு கதியில்லை. ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸஹஸ்ர நாமத்தில் இரண்டு திருநாமங்கள் அடுத்தடுத்து அமைந்துள்ளன – 'பயக்ருத்', 'பயநாசந:' என்பதாக. எப்படி 'பயக்ருத்' என்று அச்சத்தை உண்டாக்குகின்றானோ அவ்வாறே 'பயநாசந:' என்றபடிக்கு அச்சத்தை அவனே நிச்சயம் போக்கடிப்பான் என்ற உறுதியோடு நாம் அவனைப் பணிந்து வேண்டி நிற்போம்.

ஸந்தர்ப்பவசத்தால் இந்த இதழ் மின்-ஏடாக (E - edition) வெளிவருவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. சிறப்புக் கட்டுரைகளுடன் கீழ்க்கண்ட உத்ஸவங்களின் வண்ணப்படங்களைத் தாங்கி இந்த வைகாசி இதழ் வெளிவருகிறது.

- ✓ உகாதி, வருஷப் பிறப்பு உத்ஸவங்கள்
- ✓ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உத்ஸவம்
- ✓ ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம்
- ✓ அவதார உத்ஸவம்
- ✓ மதுரகவிகள் திருநஷத்ரம்
- ✓ சித்திரை-சர்வணம்;
- ✓ சதயம் ஆஸ்தானம்
- ✓ 81 கலச திருமஞ்சனம்
- ✓ பஞ்சபர்வ, வெள்ளிக்கிழமை உத்ஸவங்கள்

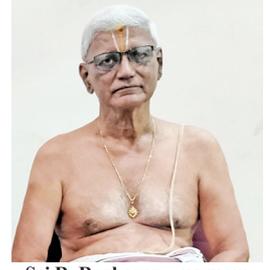
கண்டு வாசித்து இன்புறுமின்!

Back To Lockdown And Blow To The Temple

FROM THE DESK OF TRUSTEES

Even as one thought that life had largely returned to normalcy, the dreaded COVID has struck in the form of its second wave. With tens of thousands of positive cases reported daily and casualty keeps scaling new highs, the State government has imposed total lockdown for a fortnight (till May 24), with strict restrictions in place. This meant closure of places of worship for the public again with only daily rituals permitted to be conducted with temple staff alone.

Sri R. Raghavan... no more

In another sad development, **Trustee Sri R. Raghavan (70), Advocate, popularly known as TTD Raghavan, attained Acharyan Thiruvadi on Friday, 30.4.2021 due to a cardiac arrest.** His sudden demise is an irreparable loss to his family and temple as well. In the one year he served as a Trustee, he earned a reputation for himself as an able, pro-active and dedicated administrator. We express our deepest condolences to the bereaved family. Fittingly, temple honours with Kudai were offered for his final rites.

Sri R. Ananthapadmanabhan, secretary of the Electoral Board has been elected as the new Trustee and we welcome him into the Trust Board with utmost warmth and whole-heartedness.

There was a plan to perform the annual Brahmotsavam for the current year 'Plava' in a low-key manner, within the temple. In fact, in view of the pandemic situation, an 81-Kalasa Thirumanjanam, Shanthi and Japa Homam were performed as atonement for non-performing the Brahmotsavam pertaining to the 'Saarvari' year. Then came the lockdown order and postponement of this year's Brahmotsavam. The proposed Sahasra Kalasaabhishekam also will be conducted at a later date.

We request devotees to bear with us in this difficult period as we pray to the Divya Dampathis and Swami Desikan for the pandemic to end and good times to return soon. ❀

தேவஸ்தானத்தின் புதிய தர்மகர்த்தா பொறுப்பேற்பு

அரசாணிபாலை கச்சி கிடாம்பி ஸ்ரீ R. அனந்தபத்மநாபன் ஸ்வாமி (48) நம் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் தேவஸ்தானத்தின் புதிய தர்மகர்த்தாவாக 14.05.2021, வெள்ளிக்கிழமை அசுஷ்ய த்ருதீயை அன்று பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

இந்த ஸ்வாமி MA, MBA மற்றும் LLLB படித்தவர். சுமார் 25 வருடங்களாக சுந்தரம் பைனான்ஸ் நிறுவனத்தில் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றி வருகின்றார். இவர் நம் ஸந்நிதியில் பல கைங்கர்யங்களில் சிறுவயது முதலே ஈடுபட்டவர். குறிப்பாக ஸ்ரீபாத கைங்கர்யம், வேதபாராயண ஸபையில் பல வருடங்கள் செயலர், அன்னகூட உதஸவ கமிட்டி, சித்ரா பெளர்ணமி கமிட்டி மற்றும் முக்கியமாக எலக்டோரல் போர்ட் (தேர்வுக்குழு) செயலர் என பல குழுக்களில் செவ்வனே பணியாற்றியவர்.

இந்த ஸ்வாமி தர்மகர்த்தாவாக மேலும் பல கைங்கர்யங்களை சிறப்புறச் செய்யவேண்டுமாய் திவ்ய தம்பதிகளையும், ஆழ்வார், ஆசார்யர்களையும் வேண்டுகிறோம்.

- தேர்வுக்குழு

அருளிச்செயலில் பாகவதர்களின் பெருமை - 6 பயிலும் கூடரொளி - திருவாய்மொழி 3-7

ஸ்ரீ உ.வே. நாவல்பாக்கம் ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி, மயிலாப்பூர்

இத்திருவாய்மொழியில் பாகவதர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாகவும் தம்மை அவர்களுக்கு அடிமையாகவும் அனுஸந்திக்கிறார் ஆழ்வார். பகவத் சேஷித்வம் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமென்று கீழைத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பெற்றது. அவ்வாறே, சேஷித்வமும் ததீய பர்யந்தமாகிறதென இங்கே கூறப்படுகிறது.

எம்பெருமான் சேஷியென்றால் அவன் திருமேனியும் சேஷியாய், அதிலே வ்யூஹ, விபவ, ஹார்த்த, அர்ச்சா ரூபங்களும் சேஷிகளென்று கீழே தெளிந்தது. அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற பக்தஜீவர்களும், அவர்களுடைய ப்ராக்ருதமான உடல்களும் மற்ற வஸ்துக்களும், நம்மைப் பற்றி சேஷியாகலாமென்று, இங்கும் சேஷித்வ வளர்ச்சியே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே தாத்தார்ய ரத்நாவளியில் “சௌரே: காந்த்யா ஜிதாநாம் ஸ்வபஹூமதஜ்ஜந ஸ்வாமிநா மன்வ மம்ஸ்த” என்று பகவத் பக்தர்கள் ஸ்வஸ்வாமி ஸ்வாமிகளென்று ஸ்வாமித்வ சேஷித்வம் ஸ்வாமி தேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

பாகவத் சேஷித்வ காஷ்டை பாகவத சேஷித்வ மென்றால், தான் ஒன்றுக்கும் சேஷியாகாதபடி, பகவத் சேஷித்வத்தின் கடையெல்லை தனக்கு வேண்டுமென்றது. அப்போது, சேஷ, சேஷ, சேஷென்றவாறு சேஷித்வ பரம்பரை உண்டு. அதைப்போல் சேஷித்வ காஷ்டை பாகவதரின் சேஷித்வமென்று எண்ணக்கூடாது. ஏனெனில், எம்பெருமான் நமக்கு சேஷி, அவனுக்கு பாகவதன் சேஷி யென்ன என்னவொண்ணாது. ஆக, சேஷித்வ காஷ்டை ஈஸ்வரனுக்கு மட்டுமே. ஆயினும், பகவானிடமுள்ள சேஷித்வத்தின் விரிவை, வளர்ச்சியை பாகவத சேஷித்வம் என்று கூறலாம். இந்த பகவத் சேஷித்வத்தின் வளர்ச்சியை அறிந்து, பாகவத பக்தர்களானால், “மம மத் பக்த பக்தேஷு ஓ ப்ரீதிரப்திகாபவேத்” என்ற வகையாலே, எம்பெருமான் அதிக ப்ரீத்யடைந்து மிகவும் ஸுலபனாகிறான். மேலும் “நஹ்யம்மயாநி தீர்த்தாநி ந தேவா: ம்ருச்சிலாமயா: தே புநந்தி உருகாலேந தர்சநாத் ஏவ ஸாதவ:” என்றபடி தீர்த்தங்கள் அர்ச்சைகள் இவற்றிற்கு மேலான ப்ரபாவம் பாகவத தர்சனத்திற்கு உள்ளமை இங்கே அருளிச்செய்யப்பட்டது.

“தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்தே” என்றபடி “எம்மா வீட்டு” என்னும் திருவாய்மொழியிலே அவனுக்கு மட்டும் சேஷனாகையைச் சொன்ன ஆழ்வார், இங்கே பாகவதர்க்கும் சேஷென்றால், முரணாக இருக்கிறதே என எண்ணவேண்டாம். பாகவத சேஷித்வம் பகவத் சேஷித்வத்தின் எல்லையேயாம்.

ஒரு சேஷித்வம் நேரில் நம்மை அண்டும். மற்ற சேஷித்வம் பாகவதர்கள் வாயிலாக நீண்டும் குறுகியும் நம்மிடம் சேரும். பகவானிடம் நேராக ஒரு சேஷித்வமும், பாகவதர்கள் மூலமாக நீண்டும், குறுகியும் பரம்பரையாக மற்ற சேஷித்வமும் சேர்ந்து நிற்கும்.

பகவத் சேஷித்வமென்ற சொல்லிலே பாகவத சேஷித்வமும் சேரும் என்று சொல்லப்படுகிறது.. ஆகிலும், ஒருவன் பகவானுக்கு சேஷனாக நடந்துகொண்டதாலே பாகவத சேஷனாகமாட்டான். பாகவத சேஷன் ஆனானாகில், பகவானுக்கும் சேஷனானவனே. இப்படி, பகவானுடைய உகப்பின் படி, பாகவத பக்தியிலே பகவத் பக்தியும் உள்ளடங்கி நிற்கும். “ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய: நைவ க்ராம குலாதிபி:” என்றபடி, ஊர், குலம், கோத்ரம், யோக்யதை, அனுஷ்டானம் என்றவற்றைக் கொண்டு ஒருவனை மதிக்காமல், விஷ்ணு பக்தன் என்றதைக் கொண்டே கௌரவிக்க வேண்டும். அவையிருந்து, விஷ்ணு பக்தி இல்லையாகில் பயனில்லை. விஷ்ணு பக்தியிருந்து, அவை இராமல் போனாலும், மோக்ஷாதி பலனுக்குக் கேடில்லை.

இப்படி பாகவத சேஷித்வமொன்றே போதும். இதனை தர்மஸ்த்தாபனத்திற்காக நான்கு மூர்த்திகளாக அவதரித்த எம்பெருமான் சத்ருக்னாழ்வானாகி அனுஷ்டித்துக் காட்டினான். “சத்ருக்ந:” என்ற பெயர் இராமபிரானுக்கில்லை, மற்ற இருவருக்கும் இல்லை. இவனுக்கு வந்தது ஏன்? என்றால், எப்பொழுதும் விடாமல் தொடரும், காமக்ரோதிகள், இந்திரிய தோஷங்கள் இவற்றை ஒழித்து, பகவத் பக்தனான பரதாழ்வானின் கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறு இல்லாதபடி பார்த்துக் கொண்டவன். இந்த பரம பாகவதனான சத்ருக்னனைப் போல, எல்லோரும் பாகவதர்களிடம் அடிமையாக இருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

பாகவதர்களிடம் என்ன குணங்களைக் கண்டு ஈடுபடவேண்டுமென்னில், இவர் எம்பெருமானுடைய வடிவழகில், ஆபரணங்களில், பரத்வாதிகளில், ஸொலப்பாதிக்களில், தயையில் ஈடுபட்டார் என்றவாறு. எம்பெருமான் முதலில் ஸுலபனாகாவிட்டாலும், அவனது ஸௌலப்யத்தில் ஈடுபட்டார் ஸுலபராகையாலே, அவருக்கு சேஷரானால், அவனும் ஸுலபனாவான் என்று இத்திருவாய்மொழிலிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததை நாம் சற்றே அனுபவிப்போம்.

திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களின் ப்ரஸாதங்களுடன் அடியார்கள்

1. பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியைப்

பங்கயக்கண்ணனை ★

பயிலஇனிய நம்பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனை ★

பயிலும் திருவுடையார் எவரேலும் அவர்கண்டீர் ★

பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமரே.

ஆச்ரிதர்களைக் காணக்காண, மேன்மேலும் வளரும் காந்தியை உடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுடையவனும், செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடையவனும், அனுபவிக்க அனுபவிக்க போக்யத்தைத் தருபவனும், பிராட்டியின் இடம் ஆகையாலே, நமதான திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், தனக்குமேல் ஒருவருமில்லாதவனுமான திருமாலை, வேறெந்த பலன்களுக்காக இன்றி, அனுபவிக்கும் ஸம்பத்தை உடையவர்களான பாகவதர்கள், பிறப்பு, ஆசரணைகள் முதலியவற்றில் என்ன குறைந்தவராகிலும், அந்தப் பரமைகாந்திகள், நம்மால் மேன்மேல் பெறப்படும் ஜன்மங்களிலுள்ள எல்லா அவகாசத்திலும், நம்மை இஷ்டப்படி உபயோகித்துகொள்ளக்கூடிய சிறந்த சேஷிகளேயாவர் என்கிறார் ஆழ்வார் இப்பாசுரத்தில்.

ஸம்பத்துக்களில் மேலானது, எம்பெருமானையே அனுபவிப்பது. அவனது கைங்கர்யம் ப்ராப்தமான போது, அதை விட்டு அவனை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது ஸம்பத்தாகாது. ஆகவே எம்பெருமானை அனுபவித்துக்கொண்டும், ப்ராப்தமான போது அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டும் இருக்கும் பாகவதர்கள்

எம்மையாளும் பரமரே என்றபடி, அதாவது எம்பெருமான் பரம புருஷன். பாகவதர்கள் பரமைகாந்திகள். தனக்கு மேல் சேஷியில்லை ஆகையாலே அவன் பரமன். அவனுக்கு மேலாக இந்தப் பாகவதர்கள் ஆராதயர்கள் ஆகையாலே “ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோ: ஆராதனம் பரம் ந தஸ்மாத்தபரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்” என்றபடி இவர்களும் பரமர் என்கிறார் ஆழ்வார்.

எம்பெருமானுக்கேயான நிரதிசய தீப்தியும், புண்டரீகாஷுத்வமும் மேல் பாசுரத்திலே கூறப்பட்டது. அவதரித்த மூர்த்திகளிலே, தமக்குச் சிறப்பான ஆதாரங்கள் பெரும்பாலும் இருக்கும் பூர்ணாவதார மூர்த்தியான கண்ணபிரானைக் கூறி, அவனுடைய சதுர்புஜங்களான திருக்கை அழகிலீடுபட்டுக் கைகளைக் கூப்புகின்றவர்களே நாதரென்றும், அவர்தம் தாள்களே தமக்கு உத்தேச்யமென்றும் கீழ்ப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார் அறிவிக்கின்றார்

2. ஆளும் பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிராந்தன்னை ★

தோளும் ஓர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன் எம்மான்தன்னை ★

தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியும் அவர்கண்டீர் ★

நாளும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை நாதரே.

முழுஆள்கை உடையவனும், அதற்காகவே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனும், திருவாழி ஏந்தி உபகாரம் செய்தவனும், ஒப்பற்ற நான்கு தோள்களை உடையவனும், தம்மை அடிமை கொண்டவனுமான எம்பெருமானை, தங்கள் திருவடிகளையும்,

விசாலமான கைகளையும் கூட்டி அஞ்சலியாக்கி தொழுகின்ற ப்ரசித்தமான பாகவதர்கள், இப்பிறப்பின் எல்லா நாளிலும், அப்படிப் பிறந்திருக்கும் காலத்தின் எல்லா ஷ்ணத்திலும் நம்மை அடிமையாகப் பெறுகின்ற ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

எம்பெருமான் நம்மைப் பூரணமாக ஆளக்கூடியவன். ஒன்று, தனக்கு நேரடிமையாக்கிக் கொள்ளலாம் அல்லது “அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்” என்றபடி தன்னடியாருக்கும் நம்மை அடிமையாக்கலாம். இப்படி செய்தபோதே, நம்மிடம் அவன் பூரணமான அனுக்ரஹம் செய்தவனாகிறான். இப்படி ஸர்வ ஸலபனாய், ஹேயமொன்றுக்கும் இடமாகாதவனுமாகி என்னையும் ஆட்படுத்திக்கொண்டான். அவ்வாட்படுத்தல், அடியார்களுக்கும் ஆட்படுத்தல் வரையிலான படியாலே, அவ்வடியார்கள் எமக்கு ஆளும் நாதரானார்கள் என்கிறார் ஆழ்வார்.

இங்கு ஒரு ஸ்வாரச்யமான விஷயம். அதாவது, ஒருமுறை அனந்தாழ்வான் பட்டரிடம், ஆழ்வார் “தோளுமோர் நான்குடை” என்று ஸாதித்தபடிக்கு, பரமபதத்தில் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு புஜங்கள் நான்கா, இரண்டா என்று கேட்க, அதற்குப் பட்டர் அருளிணதாவது – “ஏகாயனர்” இரண்டு புஜங்களென்பர். நம் ஸம்பரதாயப்படி நான்கு என்றாராம். மேலும், (பூர்ங்கக்ஷேத்ரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பூர்ங்கநாதர் மூலவர், உத்பவரை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு) இரண்டு புஜங்களென்றால் பெரிய பெருமான், நான்கு புஜங்களென்றால் பெருமான் என்றருளினாராம். மேலும் ஒருவர், பட்டரைப்பார்த்து, பரமபதத்தில் எம்பெருமானுக்கு நான்கு புஜங்கள் உள்ளது என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஏதேனும் உள்ளதா என்று வினவ, பட்டரும் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவன் பெரிய பெருமான் ஆகையினாலே “தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகாதார:” என்று பூநீமத்ராமாயணத்தில் உள்ள மண்டோதரியின் வாக்கியத்தை உதாஹரித்து, சங்கம், சக்ரம், கதை முதலான ஆயுதங்களை எம்பெருமான் தரிப்பது நான்கு திருக்கரங்களினால் என்றருளினார் என்பதாக பூர்வர்கள் உரை.

3. நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப் போதனை ★ பொன்னெடுஞ்சக்கரத்து எந்தைபிரான் தன்னை ★ பாதம்பணிய வல்லாரைப் பணியும் அவர்கண்டீர் ★ ஒதும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடையார்களே.

எம்பெருமானுக்கு மட்டுமுள்ள அலங்காரங்களோடு, அவனை அனுவிப்பதில் ஈடுபடுபவர்களுக்குத் தம்மை அடிமையாக நினைந்தருள்கிறார் இப்பாசுரத்தில் சடகோபன்.

உபயவிபூதிநாதனும், பூமியிலுள்ளவர்கள் மற்றும் மேலுலகிலுள்ள யாவராலும் எப்பொழுதும் துதிக்கப்படுகின்றவனும், மணமுள்ள திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனும், அழகியதும், பெரியதுமாகிய சக்கராயுதத்தை உடையவனும், தமக்குத் தந்தையுமான, பரமோபகாரகனை, திருவடிகளிலே வணங்கக் கூடும் நிலைமை பெற்றவர்களை வணங்குகின்றவர்கள் (அதாவது அடியார்க்கு அடியாரானவர்கள்), சாஸ்திரமே கொண்டு அறிய வேண்டிய எல்லாப் பிறப்புக்களிலும், நடு அவகாசம் எல்லாவற்றிலும் நம்மை அடிமையாகப்பெற உரிமையுள்ளவர்கள் ஆவார்கள் என்கிறார் ஆழ்வார்.

“பணியுமவர்” என்னும் பதத்திற்கு இங்கு ஒரு ஐதிறயம் சொல்லப்படுகிறது. பிள்ளையாத்தான் என்னும் நல்ல குணங்களையுடைய ஒருவர், நஞ்சீயர் திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டுத் தமக்கு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்க, அதற்கு ஜீயரும், நீவீர் நம்பிள்ளையிடம் கேட்கலாமே என்ன, ஆத்தானும் அதற்கு அவரைத் தெண்டனிடுவேண்டுமே என்றாராம். இதைக் கேட்ட ஜீயரும், நம்பிள்ளையை அழைத்து, ஆத்தானுக்குப் பாங்கானபடி ஒரு திருவாய்மொழி சொல்லும் என்றாராம், ஜீயரைத் தெண்டனிடலாம், மற்றவரைத் தெண்டனிடுவது பெருமைக்குக் குறைவென்று கருதி, ப்ரணாமாதிகளை எதிர்பாராமல் சொல்ல வேண்டுமென்பது ஆத்தானுடைய திருவுள்ளம். நம்பிள்ளையும் தமது ஆசார்யரின் நியமனப்படி “பயிலும் சுடரொளி” என்னும் இத்திருவாய் மொழிக்கு முன் திருவாய்மொழிவரை சொல்லிவந்ததாகவும், இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டதும், ஆத்தான் நம்பிள்ளையை ப்ரணாமாதிகள் பண்ணித் தம்மை விதேயனாக அநுவர்த்திக்கத் தொடங்கினான் என்றும், அதற்கு அவர் இசையாத போது, நஞ்சீயரிடம் சென்று வேண்டி நிர்ப்பந்தமாக நம்பிள்ளையை அநுவர்த்திக்கத் தொடங்கினார் என்பதாக சொல்லப்படுகிறது.

பணியுமவர் என்றதாலே, பணிதல் நீங்கலாக மற்றவையான, ஜன்மம், ஆசாரம் முதலானவற்றைப் பாகவதரிடத்திலே பார்க்கலாகாது என்பதும், பாகவதருக்கு அடிமை செய்வதற்கு பகவத் ப்ரபாவத்தில் நம்பிக்கை வேண்டும் என்பது இப்பாசுரத்தின் கருத்து.

4. உடையார்ந்தவாடையன் கண்டிகையன் உடைநாணின் ★ புடையார் பொன்னூலின் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலன் ★ நடையாவுடைத் திருநாரணன் தொண்டர் தொண்டர் கண்டீர் ★ இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கு எம்பெருமக்களே.

எம்பெருமானுக்கே அஸாதரணங்களான திருத்துழாய், திருவாழி முதலான திருவாபரணங்களில் ஈடுபட்டரை முன்பாசுரத்திலே சொன்னார் ஆழ்வார். இப்பாசுரத்தில்

பொதுவான அணிகலன்களிலும், அவற்றிற்கு அவனாலும், அவனுக்கு அவற்றாலும் என்றவாறு அழகில் ஈடுபட்டாரும் நமக்கு சேஷிகளே என்கிறார்.

அந்தந்த அவதாரங்களுக்குத் தக்கதான திருவாபரணங்களெல்லாம் இங்கே சொல்லப் படுகின்றன. திருவரை நிறைந்த திருப்பரிவட்ட முடையவனும், கழுத்துக்கணியான ஹாரம் முதலிய உடையவனும், பரிவட்டத்தின் மேலே சாற்றும்படியான கடிஸூத்ரமென்கிற கோவையை உடையவனும், ஒருபக்கம் ஒளியால் நிறைந்த யக்ஞோபவீதம் உடையவனும், அழகிய திருவபிஷேகத்தை அணிந்தவனும், வேறு பல அணிகளையும் வழக்கமாக உடையவனுமான ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கு தொண்டு செய்கின்றவர்கட்கு, தொண்டு செய்கின்றவர்கள், நம்முடைய ஒவ்வொரு பிறப்புக்களிலும் நமக்கு இஷ்டமான பெரியோர்கள் என்கிறார் ஆழ்வார்.

மணிகளாலும், முத்துக்களாலும், புஷ்பங்களாலுமான பல ஹாரங்கள் திருக்கழுத்திலின்று திருவரைப் பரிவட்டம் வரையில் அகன்று தொங்கி நிற்கவே, உடையார்ந்த ஆடைகள் அனுபவத்திலிருப்பவர் ஒரு பக்கம் ஹாரங்களை அனுவித்துக் கொண்டே, திருக்கழுத்து வரையில் சென்று ப்ரதக்ஷிணமாக மற்றொரு பக்கத்திலுள்ள ஹாரஸரங்கள் வழியாகக் கண்களை இறக்கிப் பின் உடைநாணுக்கு வந்து அங்கு புடையார்ந்ததான பொன்னூலை அனுபவிக்கிறார். ஏனெனில், ஸொந்தர்ய ஸாகரத்திலே இழியப்புகுந்து தடுமாறுகின்றவர், தமக்கு அவலம்பமான ஒருநூலைப் பற்றினார் காணும் என்கிறது ஈடு. இவ்வனுபவங்களைப் பெற்ற ஆழ்வார், திருமுடியினின்று திருவடிவரையுள்ள அணிகளையெல்லாம் சொல்ல நினைத்தாராய் பொன்முடியன் என்று தொடங்கி, மேலே தனித்தனியே சொல்ல மாட்டாதே மற்றும் பல்கலன் என்றார் என்பது ஒரு சிறப்பு இப்பாசுரானுபவத்தில்.

எம்பெருமானுடைய திருமேனிகளும், ஒளிகளும், அஸாதாரணங்களும், ஸாதாரணங்களுமான அணிகளும் அனுபவிப்பவரை இதுவரையில் சொன்ன ஆழ்வார், இனி அவன் செய்கைகளில் ஈடுபட்டாரைச் சொல்லுகிறார்.

5. பெருமக்கள் உள்ளவர் தம்பெருமானை ★ அமரர்கட்கு அருமையொழிய அன்று ஆரமுதாட்டிய அப்பனை ★ பெருமை பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர் ★ வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்களே.

நான்கு வகையான ப்ராணிகளில் சிறந்தவரான தேவர்களுக்கு, எம்பெருமான் சிறப்பாகச் செய்த நன்மையை இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

இங்கும் ஸ்திரமாய் பகவதனுபவத்தில் ஆழ்ந்துள்ள ப்ரஹ்ம, ருத்ர, ஸனகாதிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனும், இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் அருமை போகும்படி துவ்வாஸ முனிவர் சபித்தபோது, முழு அம்ருதத்தினையும் ஊனாக்கியவனுமான தந்தையை, அவனது மேன்மையுடன் பரவசமாய்ப் பலபடி சொல்லுகின்றவரை, புகழ்ந்து தோன்றிபடி பேசுகின்றவரே, வரும்பிறப்புகளிலும், இப்பிறப்பிலும், நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்யும் ஸ்வாமிகளாவர்கள் என்கிறார்.

இங்கே பெருமக்கள் உள்ளவர் என்று குறிப்பிட்டு தேவர்களையன்று. அவரைவிட வேறானவர்களான நித்யஸூரிகளே பெருமக்கள். அவர்களே எப்போதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்தைப் பெற்றவரான உள்ளவர். ஏனெனில், இந்த்ராதிகள் போல் அமரராவதற்காகவே அமுதமுண்ணாமலே, ப்ரஹ்ம, ருத்ராதிகள் கல்ப்பம் முடிய இருப்பவர்கள், அவர்கள் எம்பெருமானுடைய அனுபவத்தில் ஈடுபட்டதால் பெருமக்களுமாவர். மேலும் ஊட்டிய என்றதால் தாய் நிலைமையிலும், அப்பன் என்றதால் தந்தை நிலைமையிலும் எம்பெருமான் நிற்கிறான் என்கிறது இப்பாசுரம்.

பாகவதர்களின் பெருமை மேலும் வளரும்..

ஆஸ்திகர்கள் கவனத்திற்கு

பரமபத ப்ராப்தி அடைந்தவர்களுக்கு 12 நாட்கள் வரையிலான கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் வகையில், ஆறு பகுதிகளுடன், நம் தேவஸ்தானத்தின் 'ஸ்ரீ வேங்கடேச தீர்த்தம்' தை மாதம் முதல் இயங்கி வருகிறது.

முகவரி மற்றும் விவரங்களுக்கு:

'ஸ்ரீ வேங்கடேச தீர்த்தம்'
9/5, வேங்கடேச அக்ரஹாரம் தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600004. போன்:
044 - 4322 9401.

நிர்வாகம்:

ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் தேவஸ்தானம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600004.

உபய வேத அநுபவம்

ஸ்ரீ உ.வே. காவனூர் ஸுதர்சநாசார்யர் ஸ்வாமி, மேற்கு மாம்பலம்

ஸ்ரீ வீரராகவனின் ப்லவ-சித்திரை ப்ரம்ஹ்மோத்ஸவம் 3-ஆம் திருநாள் உள் புறப்பாட்டில் பெரியாழ்வார் திருமொழி தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும் தவள நெடுங்கொடிப்போல், கூடரொளியாய் நெஞ்சின் உள்ளே தோன்றும் என் சோதி நம்பீ என்று ஆரம்பித்து இரண்டு பாசுரங்கள் சாற்றப்பட்டன.

க்ருஷ்ண யஜூர்வேத க்ரமத்தில் யுஞ்சதே மந உத யுஞ்சதே திய: என்ற அநுவாகம் சாற்றப்பட்டது.

இரண்டையும் ஸம்புடிதமாய் நோக்கும் போது:

ஏக இத் மஹீ தேவஸ்ய ஸவிது: பரிஷ்டுதி: -- தனித்து இருந்து எல்லாவற்றையும் படைத்ததால் மிளிர்வவன் ஸ்ரீ வீரராகவன். மிளிர்ந்து மின்னும் என்றபடி.

விப்ரா விப்ரஸ்ய ப்ருஹத: பெரியாழ்வார் போன்ற மேதாவினின் அப்பழுக்கற்ற, தெளிவான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான பெரிய கூடர் ஸ்ரீ வீரராகவன். கூடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே: என்றபடி.

விபஸ்சித: ஆழ்வார் போன்ற மெய் அடியார்க்கு தெளிவுற்ற ஞானத்தை அளித்து, ஊன்று கோலாக, ஆதரவாக இருப்பவன். மூன்றாம் பத்து முதல் பதிகத்தில் (தன்னேராயிரம்) அன்னே உன்னை அறிந்து கொண்டேன், அன்பா உன்னை அறிந்து கொண்டேன், அம்மா உன்னை அறிந்து கொண்டேன், ஐயா உன்னை அறிந்து கொண்டேன், அப்பா உன்னை அறிந்து கொண்டேன், அத்தா உன்னை அறிந்து கொண்டேன், என்று ஸர்வேச்வரன் தனக்கு ஸகலவித பந்துவாக இருந்து பூரிக்க வைத்ததை அறிந்து, அவன் ஒருவனே புருஷன் (அப்பன்) என்ற ஸத்யத்தை, புந: ஸத்யம் என அறுதியிட்டு, காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான் என்று உணர்ந்து என்னப்பா என் இருமுகேசா என் உயிர்க்காவலனே! என்றபடி.

இதம் விஷ்ணு: விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம் ஸர்வேச்வரனின் திருவடி அசைவில், அதாவது அவன் திவ்ய ஸங்கல்பத்தால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஜகத் காரணனான ஸ்ரீ வீரராகவன்,

விஷ்ணோர்நுகம் வீர்யாணி - பலமான கார்யங்களை செய்வதில் மிளிர்வவன். தனிக்கடல், தனியுலகு என்று இருப்பினும் பறவையேறி அடியார்களை ரக்ஷித்தல்.

அஸ்கபாயத் உத்தரம் ஸதஸ்தம் விசக்ரமாண: -- உயர்வான இடத்தில் இருப்பவன்; தண் திருவேங்கடமுடையாய்! உலகு தன்னை வாழ நிற்ற நம்பீ! என்றபடி.

த்ரேதா உருகாய: - தான் வைத்த மூன்று அடிகளால், மூவுலகையும் அளந்து வியக்க வைப்பவன் - வியப்பூட்டும் அதிமாநுஷ்ட்வத்தை நன்கு அநுபவித்து பாசுரம் பல பாடி அத்திருவடியை ஆசுரயித்ததால் - நின் உள்ளேனாய்ப் பெற்ற நன்மை இவ்வுலகினில் ஆர் பெறுவார்!!!! என்றபடி தான் வைத்த மூன்று அடிகளால், ஸர்வ வஸ்துக்களையும் தன் கீழ் இருக்கச் செய்பவன் - திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் என்றபடி.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுவான ஸ்ரீ வீரராகவன்:

ச்ருப்த்ரே: - நம்மைத் தூய்மை ஆக்குபவன்; என்னையும் என் உடைமையையும் உன் சக்கரப் பொறி ஒற்றிக்கொண்டு என்றபடி.

தன்னடியார்க்கு இனியன் ஸ்ரீ வீரராகவன்

த்ருவமஸி: - அழிவற்றவன்; உலகு தன்னை வாழ நிற்ற நம்பீ! என்றபடியால் இவனே ரக்ஷகன் என்றும் உத்தமமான மோக்ஷத்தை அருள்வதால் அழிவிற்கு அப்பாற்பட்டவன், அழிவற்றவன்

வைஷ்ணவமஸி விஷ்ணவே த்வா: - விஷ்ணுவை நாடும் உன்னதமான கொள்கையானது வைஷ்ணவம் ஆகும். ஸமுத்தரத்தில் ஆழ்ந்த இடத்தில் அனவரதம் மூழ்கியிருந்து மகிழும் மீன்களைப் போல் பகவத் அநுபவத்தில் ஆழ்ந்திருப்போர் ப்ரபன்னர்கள் - அறிவை என்னும் அமுத ஆறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே என்றபடி.

இதை இந்த 'சென்னியோங்கு' பதிகத்தில் உன்னைக் கொண்டு என்னில் வைத்தேன், என்னையும் உன்னில் இட்டேன் என்று அறுதியிட்ட பிரகே தன் ப்ரபந்தத்தை மிளிரும் கூடருக்கு அர்ப்பணிக்கிறார்.

குரு முகம் அநதீத்ய என்று நாம் ஸமரிக்கும்படி ஸாமான்யர் போல் வேதம் பயிலாமல் பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி பெரியாழ்வாருக்கு வேதங்களை தன் ஸங்கல்பத்தால் ப்ராப்தமாக்கினான். அப்படிப்பட்ட வேதத்தை நன்கு அநுபவித்தே தன் ப்ரபந்தத்தை ப்ரணவத்திற்கு ஸமமான பல்லாண்டு என்று உபக்ரமித்து சென்னியோங்கு பதிகம் மூலம் தலைக்கட்டியிருக்கிறார். ❀

உகாதி, வருஷம் பிறப்பு உத்ஸவங்கள்

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உத்ஸவம்

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உத்ஸவம்

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உத்ஸவம்

ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம்

ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம்

ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம்

அவதார உத்ஸவம்

மதுரகவிகள் திருநகூத்ரம்

கண்ணுக்கினியன்

சித்திரைச் சாவணம்

சதயம்

81 கலச தீருமஞ்சளம்

ஏகாதசி - வெள்ளிக்கிழமை உத்ஸவம்

ஏகாதசி - வெள்ளிக்கிழமை உத்ஸவம்

நம்பி என்னை விடான்

பு. உ.வே. திருவயிந்தை திருவாழி க்ருஷ்ணதேசிகாசார்யர் ஸ்வாமி, மயிலாப்பூர்

ஸ்வாமி தேசிகனின் வாக்கு நாராயணன் பரன் நாம் அவனுக்கு நிலையடியோம் என்பது. அவன் இந்த உலகுக்கு அதிபதியானது எவ்வாறு? அவன் நித்யஸூரிகளிலும் மேம்பட்டு அவர்களுக்கு இல்லாத, ஜகத்வயாபாரம், ஸர்வேச்வரத்வம் மற்றும் உயர் நலம் இவற்றைக்கொண்டு, அமரர்களுக்கு அதிபதியாய் நிற்கின்றான்.

சீரிய: பதித்வம் உடையவனாகையினாலே அவனை செல்வன் என்கிறார் ஆழ்வார். அகிஞ்சனர்களான நம்மிடத்தில் நிரவதிக க்ருபையினால் அவன் பூலோகத்தில் நித்ய ஸாந்தித்யம் செய்து கொண்டு இருக்கிறான் என்று கூறி அவன் இவன் என்று கூழேன்மின் என்றபடி அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த என்றபடியும் இவன் திருவடிகளையே ஆசிரயிங்கோள் என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களான, ஸத்யம், ஜ்ஞானம், ஆனந்தம், அமலம், ஹேயபரத்யநீகத்வம், ஸௌலப்யம், ஸௌசீல்யத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், வாத்தல்யத்வம், பரமகாருணிகத்வம், ஸ்திரத்வம், பரிபூர்ணத்வம், ஸ்வாமித்வம், ஸர்வசக்தித்வம் போன்றவற்றில் நாள் தோறும் ஏகசிந்தையனாய் மூழ்கியிருந்தார் ஆழ்வார். அவனை நினைக்க நினைக்க அவனது திருக்கல்யாணகுணங்கள் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே என்றும், சொல்லினால் தொடர்ச்சி நீ, சொல்படும் பொருளும் நீ என்றபடியும் செல்கிறது. அவனும் ஆழ்வாரை விட்டபாடிலை.

எனவே, ஆழ்வாரும் தன்னுடைய அயோக்யதையைப் பார்த்து 'பரமபுருஷனான அவனை நாம் பாடுவானேன்?' என்று எண்ணி திருநாரணனை விட்டு அவன் நினைவில் இருந்து சற்று விலகி தம்மை மறைத்துக் கொள்ள நினைத்து, அவனது திருக்கல்யாணகுணங்கள் நடையாடாத ஒரிடத்தில் தாம் கிடக்க வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்து ஒரு குட்டிச் சுவற்றின் பின் புறம் முக்காடிட்டுக் கொண்டு

கிடந்தார். அப்போது அங்கு வந்த வழிப்போக்கன் ஒருவன், தன் தலைச்சுமையை இறக்கி வைக்கும் போது 'ஸ்ரீமந் நாராயணா' என்றானாம். ஆழ்வார் பெருமானை விட்டு அகன்று செல்ல நினைத்தும் எம் பெருமான் ஆழ்வாரை விடுவதாக இல்லை. இவர் அகலில் அகலும் என்றாலும் ஆழ்வாரை விடாமல் அணுகுகின்றான் அவன். அது அவனின் திருக்கல்யாண குணங்களில் ஒன்று. ஓர் அஞ்சலி செய்தால் கழுத்தில் ஓலை கட்டிக் கொண்டு ஓடிவரும் வேலைக் காரணைபோலநம்முள்நிற்பானவன். அவனது எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆழ்வாரை அழுத்தவே சற்று அகன்று பார்த்தார். எனவே கீழ்ப்பாட்டில் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனையே என்று மட்டும் (நாரண பதம் இன்றி) அருளிச்செய்து முடித்தார். ஆனால், ஒரு நாள் வழிப்போக்கனோ 'செல்வன்' என்று மட்டும் சொல்லாமல், 'செல்வ நாரணன்' என்று விளித்தான். இது எப்படி ஸாத்யமாகும்? ஸகலவேதஸாரமான நாரண சப்தம் எப்படி வழிப்போக்கன் வாயில் வந்தது? அதுவும் அவனது இன்னருளே.

மேலும் ஆழ்வாரின் பகவத் பக்தியானது வீதி தோறும் பரவியது மட்டும் இன்றி ஆழ்வார் வாஸம் செய்யும் திவ்ய தேசத்திற்கு ஒரு நாள் வந்து போகும் வழிப்போக்கர்களைக் கூட பரத்வம் அறிந்தவர் ஆக்குகின்றது என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்கிறார்கள். எனவே, சுமையை இறக்கி வைப்பவன் கூட பரத்வமறிந்து ஜகத் காரணத்வனின் திருநாமம் நாரணன் என்ற பதம் சேர்த்து, செல்வ நாரணன் என்றானாம்.

எம்பெருமானுடன் நம்மாழ்வார்

நாரணன் என்ற சொல் ஸமஸ்த அசேதநாதம் கமான ஜகத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன், ஜகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவன், ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸகல சேதனர்களுக்கும் ஆதார பூதன். ப்ரளய ஜலத்தில் சயனித்திருப்பவன். ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் கதியாகவும், ஸகலவித பந்துவாகவும் இருப்பவன், மூன்றுவித ஆத்மாக்களுக்கும் உபேயமானவன். அபேக்ஷிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவன், ஸகலகல்யாணகுணங்களும் நிறைந்து அஸ்த்ரபூஷணாதிகளுக்கும் விக்ரஹத்திற்கும் ஆச்ரயமாயிருப்பவன் என்று பல பொருள்கள் கொண்டது.

செல்வம் என்பது 'ஸ்ரீ'யைக் குறிக்கின்றது. திருக்கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன் என்றபடி, பிராட்டி இல்லாத ப்ரஹ்மசாரி நாராயணன் என்பவன் நமக்கு தேவை இல்லை. ஸ்ரீமந் நாராயணனே ப்ரதத்வம். அதுவே இங்கு நமக்கு தஞ்சம், உசிதம். ஸ்ரீ சப்தத்திற்கு ஆறுவிதமாக நம் பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் ஸாதிக்கிறார்கள். பிராட்டி ஆத்ம உஜ்ஜீவனத்தை விரும்பும் ஜீவர்களாலே ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள். ஜீவர்களுக்காக ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கிறாள். நம்முடைய ஆர்த்தத்வனியை கேட்கிறாள். அதை ஸர்வேஸ்வரனிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறாள். பெருமாள் கூறுவதைக்கேட்டு, நாம் அவனை ஆச்ரயிக்கும்போது, அவன் சொன்னதை அவனுக்கே ஞாபகப்படுத்துகிறாள். ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் லோகஹிதம் கேட்டு நம்மை கேட்பிக்கச் செய்கிறாள். ஆக, பெருமானை நாம் ஆச்ரயிக்க புருஷகாரமாயிருக்கிறாள். ஜீவர்களின் விரோதிகளான கர்மங்களை நாசம் செய்கிறாள்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் பெருமானைச் சொன்ன இடத்தில் எல்லாம் பிராட்டியையும் அருளிச்செய்ததாக ஆகும் என்று ஸாதிக்கின்றார். ஆழ்வாரும், திரு நாரணன் தாள் காலம் பெற சிந்தித்து உய்ம்மினோ!, அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறைமாப்பன், மலரான் தனத்துள்ளான் என்றபடி. ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக கைங்கர்யம் எல்லாம் செய்யும் பொருட்டு, ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் என்பதுவே சேஷத்வ ஜ்ஞானம் என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர். எனவே வழிப்போக்கன், பிராட்டியையும் பிரானையும் சேர்த்து செல்வ நாரணன் என்று கூறினான் என்கின்றார்கள் ஆசார்யர்கள்.

பெருமாளின் திருநாமமாகிய செல்வ நாரணன் என்ற சொல்லை காதில் கேட்டதுமே, அது ஆழ்வாரின் கண்களில் தூண்டுதல் ஏற்படுத்தி, திருக்கண்களில் இருந்து கண்ணீர் மல்கச்செய்தது. உடனே அவரது நெஞ்சம். எங்குற்றாய் எம்பெருமான் உன்னை நாடி

ஏழையேன் என்று ஸ்ரீமந் நாரணனை நாடியது. இப்படியாக ஆழ்வாரின் அனைத்து அவயங்களும் எம்பெருமானை நாடுகின்றன. எனவே ஆழ்வாரும் செல்வ நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும், மல்கும் கண் பனி நாடுவன் என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆழ்வார் அவனை விட்டு அகன்றாலும் வழிப்போக்கன் சொல் கேட்டவுடன் அவரது கரணங்கள் பெருமானை நாடுகின்றன. அவனை அடையவேண்டி ஆழ்வாரும் இரவிலும், நன்பகலிலும் இடைவிடாமல் தேடியலைகிறார். ஆனாலும் அவன் அகப்படுவனல்லன். இவர் தேடுவதையும் நிறுத்தவில்லை. நாரணனே நீ என்னை அன்றியிலை என்றபடி அல்லும் நன் பகலும் தேடுகிறார். இரவிலும் அவர் நாரணனைத் தேடுவதால் பகலும் நன்பகல் ஆயிற்று. அல்லிலும் பகலிலும் 'நல்' என்ற பதமானது தேஹளீ தீப ந்யாயத்தாலே இரண்டு சொற்களுக்கும் அந்வயமாயிருக்கின்றது.

அவனை விட்டகன்று திரும்பினாலும் மெய்யர்க்கே மெய்யனானவன் இவரை விட்டபாடில்லை. இவர் அவனை விடமாட்டார் என்று நம்பியே, நம்பியாகிய பரிபூர்ணன், அபூர்ணன் என்று தம்மை சொல்லிக்கொள்ளும் ஆழ்வாரை நம்பி, விடாமல் நெருங்கி வருகின்றான். ஆழ்வார் தம்மை விட்டு அகன்று செல்கின்றார் என்பதைக்கூட கணிசியாமல் அவன் ஸௌலப்பய, ஸௌசீல்யனாய் அவரையே நாடுகின்றான். ஏன் இப்படி செய்கின்றான்?

செல்வ நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும் மல்கும் கண்பனி, நாடுவன் மாயமே, அல்லும், நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே! (திருவாய்மொழி 1-10-8)

சேதனர்கள் அனைவரும் பகவதநுக்ரஹத்தால் பந்துத்வம் பெறுகிறார்கள். ஆனால் தா ஸபூத ஸ்வதஸ் ஸர்வே என்றபடி, அவன் பொருட்டு, இயற்கையாகவே நாம் அவனுக்கு பந்துக்கள் ஆகின்றோம். த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ, எம்பிரான் எந்தை என்றபடி நிருபாதிக ஸர்வ பந்து அவன் ஒருவனே. அவன் பக்த ஸுலபன், பக்த பராதினன். ஒரு நீர்ப் புழுவைக் கொல்ல நாகபர்யங்கம் துறந்து, மடுவில் சக்ராயுத்தோடு ஆனைக்கருள் செய்ய வந்து நின்றவன். கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழோடு கலந்து தெருவில் வந்த ஸௌலப்பயனானவன் தம்மைப் பாட வந்த ஆழ்வாரை விட்டு எப்படி அகன்று செல்வான்? ஆழ்வாரை மிகவும் விரும்பியும் விடாமலும் அவர் நம்மை விடமாட்டார் என நம்பியும் நாடி வருகின்றான், குண பரிபூர்ணனான நம்பி. இப்படியாக ஆழ்வார் நம்பியை நினைத்து நினைத்து அருளிச்செய்கிறார். ❀

ஹம்ஸ ஸந்தேசம் கூறும் எட்டு ஸந்தேசங்கள்

ஸ்ரீமதி ரமா ராகவலிம்ஹன்

ஆச்சிர்தர்கள் ஸ்மரித்துய்ய ஆசார்யன் தேசிகன் அங்குரஹித்த உயர்ந்த காவ்யங்களுள் ஒன்று ஹம்ஸ ஸந்தேசம். லங்காபுரியில் சிறைப்பட்டிருந்த பிராட்டிக்கு ஒரு ஹம்ஸத்தினை ஸ்ரீராமன் தூது விடும் அழகு தான் இந்தக் க்ரந்தம். நூற்றுப் பத்து ச்லோகங்களாலான ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தில், தன்னைப் பிரிந்து வாடும் பிராட்டியானவள் எப்படி இருப்பாள், எந்தெந்த ஸமிஜ்ஞைகளை கொண்டு அந்த ஹம்ஸமானது தன் முன்னிருப்பது பிராட்டியென அறியலாம் என்று ஸ்ரீராமன் கூறுவதாய் அமைகிறது.

அழகிய சரத் காலத்தின் காலைப் பொழுது அது. அகலகில்லேன் என்றுரைத்து ஸதா தன் திருமார்பிலேயே வீற்றிருக்கும் பிராட்டியின் பிரிவினைத் தாளவொண்ணாது அவளுடனான தனது அநுபவங்களை எண்ணியவாறு, ஹருதயம் கனக்க ஒரு தாமரைப் புஷ்கரிணிக் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீராமன். தன் முன் நடைபயின்று கொண்டிருந்த வெண்ணிற ஹம்ஸத்தின் மீது எம்பெருமானின் த்ருஷ்டி வீழ்ந்த போதெல்லாம் அதன் நடை ஸீதையின் நடையினை ஒத்திருப்பதனை எண்ணி மேலும் விசனமுறுகிறான். அந்த ஹம்ஸத்தின் நிறமானது ஸீதையின் கள்ளங்கபடமற்ற ஹருதயத்தினை அவன் மனதில் நிறுத்த, தன்னைப் பிரிந்து அங்கு தனது பார்வை எவ்வளவு ச்ரமப்படுகிறாளோ என்றெண்ணுகிறான் ஸ்ரீராமன். அவள் ப்ராணன் தரித்திருக்க அவளது அழகினை நினைவுறுத்தும் அந்த ஹம்ஸத்தினையே அவளிடத்தே தூதனுப்ப விழைகிறான் அந்த மஞ்ஜுபாஷி.

திவ்யதேச உத்ஸவங்களில் அழகிய பல வாஹனங்களின்மீது எம்பெருமானை ஸேவிக்கிறோம். ஹருதயம் கொள்ளைக் கொள்ளும் அழகுடைய வாஹனங்களுள் கருட வாஹனமும் ஹம்ஸ வாஹனமும் ப்ரதானமானவை. இந்த இரண்டு பக்ஷிகளுக்கும் அப்படியென்ன ஏற்றம்? வேதமும் ப்ரபந்தமும் எம்பெருமானின் ஸ்வாசக் காற்று. ஸ்ரீகருடன் வேத புருஷன். ஸாஷாத் எம்பெருமானின் ஸ்வாசமாக அமைபவன். அதனால் அவனுக்கு ஏற்றம். ஹம்ஸ பக்ஷிக்கு எம்பெருமானின் வாஹனமாகும் அளவு அப்படியென்ன ஏற்றம்? ஆசார்யன் தேசிகனின் ஹம்ஸ ஸந்தேசம் அதற்கான வ்யாஜத்தினை உரைக்கிறது.

முதல் ஸந்தேசம் - தூதுவர்களின் ஏற்றம்

ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தின் நான்காவது ச்லோகத்தில் ஸரஸிஜதனை: ஸோபசாராம் ஸபர்யாம் என்று ஸாதிக்கின்றார் ஆசார்யன் தேசிகன். ஸ்ரீராமன் தனது பார்வையாய் ஸீதைக்குத் தூதனுப்பத் திருவுள்ளம் கொண்டு, தன் முன்னிருந்த அந்த ஹம்ஸ பக்ஷிக்கு

ஸகல விதமான மர்யாதைகளையும் ஸமர்ப்பித்து அதற்கு அர்ச்சனை புரிந்தானாம். முன்னொரு ப்ரகரணத்தில் எம்பெருமான் லங்காபுரிக்கு தூது சென்ற ஹனுமனின் வாக்க்படுவததை ரஸித்ததும், இந்தப் ப்ரகரணத்தில் தூது செல்லவிருக்கும் ஹம்ஸத்தினை அர்ச்சிப்பதும், தூதுவர்களின் ஏற்றத்தினை உணர்த்தும்.

இரண்டாம் ஸந்தேசம் - ஹனுமனின் வாக்க்படுவம்

அன்னத்தினை அர்ச்சித்து முடித்தவுடன், இந்த பக்ஷியானது தனது மஹிஷியிடம் தன் ஹருதயம் சொல்ல நினைப்பதையெல்லாம் சரியாகக் கொண்டு சேர்க்குமா என்று ஷுண நேரமும் யோசிக்கவில்லை ஸ்ரீராமன். தன் ஸீதைக்கு என்னவென்று தூது அனுப்புவதென்று யோசித்தவாறு மனம் மயங்கி நின்றிருந்தான். ஹம்ஸம் இவளது வார்த்தைகளுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இளைய பெருமான் இவளது இந்த நிலைமையினைக் கண்டு ஹருதயம் நோவு காண, ஸ்ரீராமனின் திருமுக மண்டலத்தில் ஒரு ப்ரகாசம். தான் சொல்ல நினைத்ததை இந்த ஹம்ஸமானது சிறிதும் பிறழாமல் சொல்வதற்கு யுக்தியைக் கண்டுபிடித்த ப்ரகாசம் அது. அப்படியென்ன யுக்தியினைக் கண்டு கொண்டானாம் அந்த மிதபாஷி?

ஐந்தாவது ச்லோகத்தில் க்ருத்வா தஸ்மிந் பஹுமதிம் அஸௌ பூயஸீம் அஞ்ஜநேயாத் என்று ஸாதிக்கின்றார் ஸ்வாமி தேசிகன். ஹம்ச பக்ஷியின் மூலம் தான் தனது ப்ராண நாயகிக்கு அனுப்பும் தூதானது அர்த்தமுள்ளதாக வேண்டுமென நினைத்த எம்பெருமான் ஸ்ரீராமன், ஹனுமனை தனது ஹருதயத்தில் ஷுணார்த்தம் நினைத்தானாம். எதற்காக? ஹனுமனை ஹருதயத்தே இருத்திக் கூறப்படும் விஷயம் கூறுபவரின் வாக்க்படுவத்தினை உயர்த்துவதோடு கேட்பவருக்கும் புரியும்படி அமையுமாம். என்னே ஹனுமனின் ஏற்றம்! என்னே ஹனுமன்பால் ஸ்ரீராமன் கொண்டிருந்த ப்ரேமை!

மூன்றாம் ஸந்தேசம் - தெற்கு திசையின் ஏற்றம்

‘ஸ்தானை: திவ்யை: உபசித் குணாம் சந்தன அரண்ய ரம்யாம் முக்தாஸுதிம் மலயமருதாம் மாதரம் தக்ஷிணாசாம்’

என்று தொடங்கும் ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில், பூர்வ பாஷியான ஸ்ரீராமன் எந்த திசையினை நோக்கி அந்த ஹம்ஸமானது தனக்காகத் தூது செல்ல வேண்டுமென்று விவரிக்கிறான். இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் தெற்கு திசையின் ஏற்றத்தினை நமக்குக் காண்பிக்கிறான் எம்பெருமான். தெற்கு திசையானது சந்தனத்தின் மணம் நிறைந்த காற்றினால் சூழப்பட்டதாம். மலயம் என்ற சிகரத்தினின்று வீசும் தென்றல் காற்றானது மனதிற்கு இதம் தரக்கூடியதாம். உயர்ந்த முத்துக்களின் பிறப்பிடமாக அமையும்

நீரோட்டம் அமைந்த திசையாம் தெற்கு. எனினும் அந்தத் திசைக்கு ஒரே ஒரு தோஷம் அரக்கர்களின் வசமிருப்பது தான் என்று ஹம்ஹத்திடம் விவரிக்கிறான் பூநீராமன். இருப்பினும் தன் பீதிக்கு உரியவளான ஸீதை அந்தத் திசையில் இருப்பதனால் இந்தத் தோஷத்தினை பெரிதாகக் கருதாது நீ எனக்காக தெற்கு திசை நோக்கி செல்ல வேண்டும் என்று ஹம்ஸத்திடம் விஜ்ஞாபிக்கிறான் எம்பெருமான்.

நான்காம் ஸந்தேசம் - பரிபூரண சரணாகதி

இருபதியைந்தாவது ச்லோகத்தில் **ஸேது: ஜஜ்ஞே ஸகல ஜகதாம் ஏகஸேது: ஸ தேவ:** என்பதன் மூலம், எம்பெருமான் ஒருவனே ஆசரிதர்கள் ஸம்ஸார ஸாகரத்தினைக் கடக்கப் பாலமாகிறான் என்பதை நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார் ஆசார்யன். இதையே சாந்தோக்ய உபநிஷத், **ய ஆத்மா ஸ ஸேது:** என்றும், ப்ரஹ்ம ஸ உத்ரமானது ப்ரமத: **ஸேது** என்றும், முண்டக உபநிஷத் **அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:** என்றும் ஸாதிக்கின்றன. இவையனைத்திலும் 'ஸேது' என்ற பதம் 'பாலம்' என்ற பொருளில் வருவதைக் காணலாம். அதிலும் ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தின் இருபதியைந்தாவது ச்லோகத்தில் 'ஏகஸேது:' என்ற பதத்தின் மூலம், எம்பெருமான் ஒருவனே நம்மைக் கரை சேர்க்க வல்லவன் என்பதை ஸ்வாமி தேசிகள் அழுத்தமாக ஸாதிக்கிறார். 'நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பி' என்ற கோதை நாச்சியாரின் வரிகளில் இருந்த அழுத்தம் இங்கு தெளிவுற ஸேவையாகும்.

ஐந்தாம் ஸந்தேசம் - ஐந்து நிலைகளும் அத்திகிரி நாதனே

'நாநாரத்தை: உபசி குணாம் நித்ய ஸங்கீதநாதாம் பூமே: த்ரக்ஷயஸி உசிதவிபவம் பூஷணம் தத்ர காஞ்சீம் யஸ்யாம் நித்யாம் நிஹிதநயந: ஹஸ்திசைல ஆதிவாஸீ த்வந்த்வ ஆதித: ஸ கலு புருஷ: த்ருச்யதே ஸத்யகாம:'

இருபத்தியாறாம் ச்லோகமாம் இதில் ஆசார்யன் அத்திகிரி வரதனைப் பற்றி ஸாதிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தில் 'காஞ்சி' என்பதனை பூமிப் பிராட்டியின் ஓட்டியாணமாக வர்ணிக்கிறார். காஞ்சியினைச் சுற்றியிருக்கும் திவ்ய தேசங்கள் அனைத்தையும் இந்த ஓட்டியாணத்தில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் ரதனங்களாக உருவகப்படுத்துகிறார். 'புருஷ:' என்ற பதம் பரவாஸுவனைக் குறிக்க, 'த்வந்த்வம்' என்பது ஸங்கர்ஷணன், அநிருத்தன் போன்ற வ்யூஹ நிலைகளைக் குறிக்கின்றது. இரண்டாவது வரியானது எம்பெருமானின் விபவ நிலையினைக் குறிக்க, 'நாதாம்' என்று முதல் வரியில் வரும் பதமானது சேதன அசேதனங்களுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக அவன் உள்ளதைக் குறிக்கின்றது. எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளாக அத்திகிரி அருளாளன் விளங்குவதை ஒரே ச்லோகத்தில் ஆசரிதர்களுக்குக் காண்பித்த ஆசார்யனின் வாக்குப்தவம் ஒப்புயர்வில்லாதது.

ஆறாம் ஸந்தேசம் - காஞ்சியில் ஸரஸ்வதியின் ஏற்றம்

இருபத்தியொன்பதாவது ச்லோகத்தில் ஸரஸ்வதியானவள் உயிர் எழுத்து, கவர்க்கம்,

சவர்க்கம், டவர்க்கம், தவர்க்கம், பவர்க்கம், யகரம் என்று ஏழு விதமான எழுத்துக்களாக அமைகிறாள். அவளே காஞ்சி எனப்படும் திவ்ய தேசத்தில் சக்திகை, கநகை, ஸ்ருப்பரை, கம்பை, வேகை, வஞ்ஜுளை மற்றும் சண்டவேகை என்று ஏழு ஆறுகளாகப் ப்ரவாஹமெடுக்கிறாள் என்று காஞ்சியில் ஸரஸ்வதியின் ஏற்றத்தினை நமக்கு உரைக்கின்றார் ஆசார்யன்.

ஏழாம் ஸந்தேசம் - நேத்ரம் துடிப்பது ஸுசகமே

'மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்' என்ற ஸ்ரீ ஆண்டாளின் திருவாக்கின் படி, எந்தவிதமான ஸுசகம் மற்றும் நிமித்தம் மூலம் தனது ஸீதையினை அந்த ஹம்ஸமானது கண்டு கொள்ளலாமென்று பூநீராமன் உரைப்பது ஸ்வாரஸ்யம். எழுபத்தியொராவது ச்லோகத்தில், **அத்யா ஸந்த ப்ரியவசநதாம் ஸுசயத்தி: நிமித்தை:** என்ற பதங்களின் மூலம் 'ஹே ஹம்ஸமே! என் ஸீதையினை நீ சென்று காணும் வேளை நல்ல சேதி வரப்போகிறதென்று அறிந்து அவளது இடது நேத்ரமானது துடிக்கக் கூடும். இந்த நிமித்தத்தினை ஸுசகமாகக் கொண்டு அவள் தான் எனது மஹிஷி என்பதை நீ அறிந்து கொள்வாய்' என்கிறானாம் பூநீராமன். இப்படியாக ஆசார்யன் நிமித்த சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரமாண வாக்யத்தினை அருளுகிறார்.

எட்டாம் ஸந்தேசம் - ஹம்ஸ பக்ஷியின் ஏற்றம்

'இத்தம் ஹருத்தயை: ஜநக தநயாம் ஜீவயித்வா வசோபி: ஸக்யம் புஷ்யந் திநகரகுலே தீப்யமாணை: நரேந்த்ரை:'

என்று நூற்றியெட்டாவது ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகள் ஸாதிப்பதன் மூலம், 'ஹே ஹம்ஸமே! ஜானகி மணாளனாம் நான் அங்கு சென்று அவளை மீட்கும் வரை, ஜனகனின் மகளாம் எனது ஸீதை தனது ப்ராணன் தரிக்கப் பண்ணுவாயாக! இவ்வாறு நீ செய்வதனால் ஸுர்ய வம்ச அரசர் அனைவரின் தோழமையும் உனக்குக் கிட்டும் காண்' என்று பூநீராமன் கூறுவதாக அமைகிறது. தனது ப்ராண நாயகியாம் ஸீதையின் ப்ராணனைத் தரிக்கப் பண்ணியதால் எம்பெருமான் உத்ஸவங்களில் ஹம்ஸ வாஹனமும் ஒன்றாய் அமைந்தது.

ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தின் கடைசி ச்லோகம் (110) பலச்ருதியாகிறது. ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்வாமி தேசிகனின் காவ்ய க்ரந்தமாக அமையும் ஹம்ஸ ஸந்தேசம், அதனை வாசிப்பவர்களுக்கும் செவிகொண்டு கேட்பவர்களுக்கும் ஸௌபாக்யங்களையும் அநுக்ரஹிக்கவல்லது. தோஷமில்லாத இந்த க்ரந்தத்தினை அநுஸந்திப்பவர்கள் ஸீதையும் பூநீராமனும் ஸந்தோஷித்திருப்பதற்கு அநுகூலர்களாகின்றனர். அத்தகையவர்களுக்கு பிராட்டியுடனான எம்பெருமானது அநுக்ரஹம் குறைவில்லாது கிட்டும் என்று ஸாதித்து ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தினை நிறைவு செய்கிறார் ஆசார்யன் தேசிகள். ❀

ஸர்வலோக சரண்யனின் வ்ரதம்

ஸ்ரீ சோகத்தூர் ஸ்ரீவத்ஸன், நங்கநல்லூர்

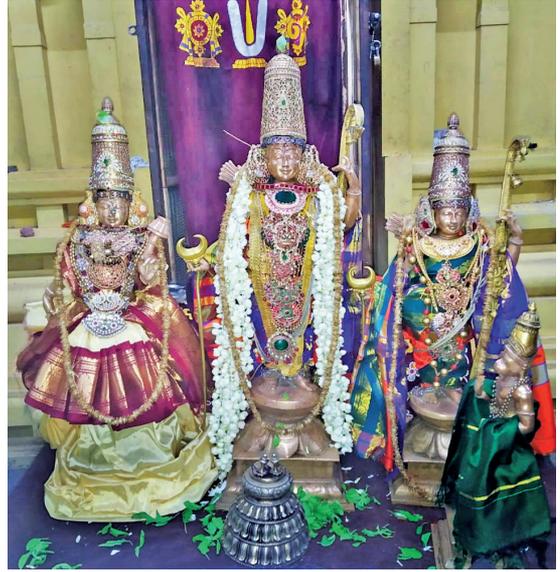
சரணாகதியே மோக்ஷத்திற்க்கான சிறந்த உபாயம் என்றும் அந்தச் சரணாகதியை அநுஷ்டிக்க அந்தணர், அந்தியர், எல்லையில்லிற்ற அனைத்துலகம் நொந்தவர் என அனைவரும் உரியவர்களே என்றும் ஸ்வாமி தேசிகன் தாமருளிய பல ஸ்ரீஸூக்திகளில் நிர்தாரணம் பண்ணுகிறார். அவற்றுள் ப்ரதான ஸூக்தியான “ஸ்ரீசரணாகதிதீபிகா”வில் எம்பெருமான் ஸ்ரீராமனின் சரணாகதரக்ஷண வ்ரதத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு விளக்கொளிபெருமாளிடம் ப்ரபத்தியை விண்ணப்பிக்கிறார்.

யம் பூர்வமாச்சரிதஜநேஷு பவாந் யதாவத்
தர்மம் பரம் ப்ரணிஜகௌ ஸ்வயமாந்ருசம்ஸ்யம் |
ஸம்ஸ்மாரிதஸ்த்வமஸி தஸ்ய சரண்யபாவாத்
நாத த்வதார்த்தஸமயா நநு மாத்ருசார்தம் ||
(ஸ்ரீசரணாகதிதீபிகா - 45)

“விளக்கொளிபெருமாளே! அடியார்களிடத்தில்கருணை கொள்வதுவே தேவரீருக்கு சிறந்த தர்மமாகும். இவ்வுண்மையை தாங்களே தங்கள் திருவாயினால் ராமாவதாரத்தில் வெளியிட்டருளினீர். அந்தத் தர்மத்தைத் தற்பொழுது தேவரீருக்கு நினைவூட்டி அடியேன்பால் தயைபுரியுமாறு வேண்டுகின்றேன். நீயோ எல்லாருக்கும் ரக்ஷகனாய் நிற்கிறாய். அடியார்களுக்காக தேவரீர் கூறும் ஸத்யம் அனைத்தும் அடியேனைப் போன்ற தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளவர்களுக்காக ஏற்பட்டனவல்லவோ? ஆதலால் உம் ஸத்யத்தை அடியேன் விஷயத்திலும் காத்தேயாக வேண்டும்” என்று ராமாவதாரத்தில் விபீஷணன் விஷயமாக வெளியிட்ட ஸத்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு இங்கே தீபப்ரகாசனிடம் விண்ணப்பிக்கிறார்.

ஸ்ரீராமனின் சரணாகதரக்ஷண வ்ரதம்:

துஷ்டனான ராவணனுக்குத் தம்பியான விபீஷணன் அந்த ராவணன் ஜனஸ்தானத்தில் ஜடாயுவைக்கொண்டு, ஸீதையை அபகரித்து, இலங்கையில் சிறை வைத்திருக்க, அவளோ இரவும் பகலும் ராமனையே நினைத்து உருகுகின்றனள். ஸீதையை ராமனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்து விடு என்று விபீஷணன் அவனுக்குப் பல நியாயமான வார்த்தைகளால் தெரிவித்தும் அவன் காலனால் தூண்டப்பட்டு அவன் வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும்வன் விபீஷணனை வெறுத்து விட்டான். ஆகையால் தஞ்சினென்று அடைந்தவனை அஞ்சேல் என்று அபயமளிக்கும் தன்மையான ராமன் எவர் என்ன சொன்னபோதிலும் ரக்ஷிக்காமல் இருக்கமாட்டான் என்று தன் நான்கு மந்திரிகளுடன்

சரணாகத ரக்ஷகன் ஸ்ரீராமன்

நிவேதேஅயத மாம் க்ஷிப்ரம் ராகவாய மஹாத்மனே |
ஸர்வ லோக ஷ்ரண்யாய விபீஷணம் உபஸ்திதம் ||
யுத்தகாண்டம் 17-17

என்றபடி ராமனை சரணம் புகுந்தான் விபீஷணன். மேலும்:

பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தனானி ச |
பவத் கதம் ஹி மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகானி ச ||
யுத்தகாண்டம் 19-5

“ராமா! ராவணனது தம்பியான நான் அவனால் அவமதிக்கப்பட்டபடியால் ஸர்வலோகசரண்யனான உன்னைச் சரணமடைந்தேன். நான் இலங்கையிலுள்ள எனது மனைவி மக்களையும், ஐச்வர்யங்களையும் விட்டு நீயே கதியென்று வந்தவன். இனி என் ஜீவன் உனதே” என்றான்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் மேல் மிகுந்த ப்ரீதி கொண்ட ஸுகீவன் விபீஷணனின் வருகை கண்டு அவனால் அவர்களுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேருமோ என்றஞ்சி:

ஏஷ ஸர்வ ஆயுத உபேத: சதுர்பி: ஸஹ ராக்ஷஸை: |
ராக்ஷஸோ அப்யேதி பஷ்யத்வம் அஸ்மான் ஹந்தும் ந ஸம்ஷய: ||
(யுத்தகாண்டம் 17-7)

அந்தர்தனகதாஹ்யேதே ராக்ஷஸா: காமரூபின: |
ஷ்ரிராஷ்ச நிக்ருதிஜ்ஞாஷ்ச தேஷாம் ஜாது ந விஷ்வஸேத் ||
ப்ரணீதீ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய பவேதயம் |
அனுப்ரவிஷ்ய ஸோ[அ]ஸ்மாஸு பேதம் குர்யான்ன ஸம்ஷய: ||
(யுத்தகாண்டம் 17-21-22)

“இவன் நான்கு ராஷ்டிரஸர்களுடன் ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும் தரித்து வந்திருக்கிறான். ராமா! இவன் உன்னைச் சரணமடைந்தவனாயினும் நம்பத் தகுந்தவன்ல்லன். இவன் ராவணனிடமிருந்து வந்திருப்பதால் இவனிடம் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. இவன் ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட வேவுகாரனாக இருக்கக் கூடும். இவர்கள் தங்கள் சொந்த பெயர்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் மறைத்து நம்மிடம் இனிமையாகப் பேசி அணுகூலர் போல் நடத்து நம்மை வஞ்சித்து நமக்குத் தீங்கிழைக்கவல்லவர்கள். அவ்வகையில் இவ்விபீஷணன் நம்மை வஞ்சிக்க வந்தவனே. ஆதலால் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. இவன் வேவு பார்க்க மட்டும் வந்தவன்ல்லன். ஸமயம் பார்த்து உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் கொல்லும்படி இராவணனால் ஏவப்பட்டு வந்திருக்கக் கூடும்” என்றான்.

பிறகு பேசத் தொடங்கிய அங்கதனும் ஜாம்பவானும்: ப்ரக்ருத்ய ராஷ்டிரோ ஹ்யேஷ ப்ராதாமித்ரஸ்ய வை ப்ரபோ | ஆகதஷ்ச ரிபோ: ஸாக்ஷாத்கதமஸ்மிம்ஷ்ச விஷ்வஸேத் || (யுத்தகாண்டம் 17-25)

“ராமா! இவனோ ராவணனின் தம்பி. ராஷ்டிரஸ வம்ஸத்தைச் சேர்ந்தவன். அவன் வந்த காலமும் தேசமும் தகுந்தவை அல்ல. இவன் உன்னைச் சரணமடைந்தவனாயினும் எதிரிகளிடமிருந்து வந்ததால் இவனை பரிசீலிக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது” என்றான்.

வானரசேனர்களின் வாதங்களைப் பொறுமையாகக் கேட்டு கொண்டிருந்த எம்பெருமான் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லத் தொடங்கினான்:

ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய தவ அஸ்மி இதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம || (யுத்தகாண்டம் 18-33)

“வானரசேனர்களே! தஞ்சமென்று வந்தடைந்தவர்களை அவர்களிடம் எவ்வளவு தோஷங்கள் இருப்பினும் நான் எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டேன். எவ்வொருவன் தன்னை என்னிடம் ஒப்படைத்து நான் உன்னுடையவன் என்று கூறி ஒரு முறை ப்ரபத்தி செய்கிறானோ அவனை நான் ரக்ஷித்தே தீர்வேன். கையைக்கூப்பிக்கொண்டு அடைக்கலம் புகவந்தவன் விரோதியாயினும், நண்பனாயினும் வேறு யாராயினும் அவனைப் பாதுகாக்க வேண்டியதே என் ஸ்வரூபத்திற்குப் பாங்காகும். இந்த ராஷ்டிரஸன் துஷ்டனாயினும் சரி, நல்லவனாயினும் சரி. இவனால் நம்மை ஒன்றும் செய்ய இயலாது. சரணமடைந்தவனை ரக்ஷிக்காமல் விட்டால் பெரிய தோஷம் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் “சரணம்” என்ற பொழுதே அவன் விபீஷணனாயினும் அல்லது விபீஷணவேடம் தரித்த இராவணனே ஆயினும்

நான் அவனை ரக்ஷித்தே தீர்வேன். இது என்னுடைய வ்ரதமாகும்.” என்று சொல்லிமுடித்தான்.

இங்ஙனம் ராமன் கூறியதைக் கேட்டு அவன் குணத்தை நன்கு அநுபவித்த வானரசேனர்கள், “ராமா! நீயே ஸர்வலோக ரக்ஷகன். பிறர்க்கு ஹிதத்தை அளிப்பதற்கே திருவவதரித்தவன்” என்று உத்கோஷித்தனர்.

ஸ்ரீராமன் விபீஷணனடித்திற் காட்டிய இவ்வபயப் ரதாந்ததை அடியொட்டி சரணமாகும் ஆச்ரிதர்களிடத்தில் அவன் காட்டும் உறுதியை தலைக்கட்டும் ஸ்வாமி தேசிகனின் அம்ருதாஸ்வாதினி பாசரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஒருக்காலே சரணாக அடைகின்றாற்கும் உனக்கடிமை ஆகின்றேன் என்கின்றாற்கும் அருக்காதே அனைவர்க்கும் அனைவராலும் அஞ்சேல் என்றருள் கொடுப்பன் இதுதான் ஒதும் இருக்காலும் எழில் முனிவர் நினைவினாலும் இவை அறிவார் செயலுடன் என் இசை வினாலும் நெருக்காத நீள் விரதம் எனக்கொன்றென்னும் நெறி உரைத்தார் நிலை உணர்ந்து நிலை பெற்றோமே (அம்ருதாஸ்வாதினி 16)

விபீஷணனுக்கு எம்பெருமான் அருளிய ஒரு வார்த்தையே ஜீவன்களாகிய நமக்குத் துணை என்று ஸ்தாபிக்கிறார் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார். உரைக்கிலோர் சுற்றத்தார் உற்றார் என்று ஆரே இரைக்கும் கடல் கிடந்த எந்தாய் உரைப்பெல்லாம் நின்னன்றி மற்றிலேன் கண்டாய் எனது உயிர்க்கு ஓர் சொல் நன்றி யாகும் துணை (பெரிய திருவந்தாதி 77)

“கோஷிக்கின்ற திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டுள்ள என் ஸ்வாமியே! எந்தையே! அடியேனுக்கு சினேகிதன், பந்துக்கள் என்று உன்னைத்தவிர வேறு யார் உளர்? என் ஆத்மாவிற்கு “மா சுச:” என்றும் “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி” என்றும் “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதி: நாராயண:” என்றும் “ஜ்ஞானாவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி” என்றுமுள்ள வார்த்தைகளில் ஒன்றே துணையாகும். நானே உனக்குத் துணை என்று சொல்லப்படுவோர் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் அடியேனுக்கு இல்லை” என்கிறார்.

ராமனாக திருவவதரித்த எம்பெருமான் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைக் காத்தே தீருவேன் என்று உறுதி பூண்டான். அதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு விபீஷணனுக்கு அருளித்து போல தம் விஷயத்திலும் அருள வேண்டுமென்று ஸர்வலோகசரண்யனிடம் விண்ணப்பிக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

அவர் நமக்காக அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நாமும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடம் சரண புகுவோமாக. ❀

21. Sri Nyasa Dasakam

Sri U. Ve. Natteri P. Srihari (a) Lakshmi Nrusimhacharyar Swami, Mylapore

Whole-hearted and absolute self-surrender, variously known as Saranagathi, Prapathi or (Bhara) Nyasam, is a cardinal principle of the Sri Sampradaya. This, and the doctrine of devotion (Bhakthi Yoga), are the only possible means to attain the supreme goal – the Moksha.

Although there are no differences in principle between the two and the desired end or objective of both is salvation, the two means are fraught with some functional differences which do really matter a lot. Suffice it to say that simplicity, feasibility, flexibility and fast realisation of the goal are some of the inherent advantages of Saranagathi that make it an overwhelmingly superior option as compared to loving devotion to the Lord.

Our Acharyas have, through their great works, stressed the vitality and efficacy of Saranagathi in no uncertain terms. Swami Desika, ever a faithful follower of tradition, has strained every sinew to establish the fact in his own inimitable style through almost all his philosophical and devotional works.

Therefore, it is evident that one cannot over-emphasise the importance of surrender and our great Acharya has dedicated three hymns to exclusively bring out the nuances and features of the great tool. They are: Nyasa Dasakam, Nyasa Vimsathi and Nyasa Thilakam.

Sri Nyasa Dasakam, the Sthothra under review, comprises 10 Slokas as its name indicates. The addressee of the hymn is Lord Varadaraja. Swami Desika, after performing Prapathi

to the Lord of the Hasthi Giri, came up with this masterpiece which succinctly explains the salient features of Saranagathi. The method of surrender, its five parts, prayer to be blessed with the Moksha, prayer seeking kinkarya till then, imploring the Lord's forbearance and forgiveness for his sins, are some of the highlights of this hymn.

The nature, content and import of the Sthothra make it a 'must-recite daily' for every Sri Vaishnavite. That is the reason why it has been drafted into the Thiru Aradhana or the daily pooja procedure.

Enunciating the three vital parts of Prapathi in the opening Sloka, Swami Desika thus says: "One who is in the know of things should submit at the Lord's feet: a) his self – called Swaroopam Samarpanam; b) the burden of protecting him – called Bhara Samarpanam and c) the fruits of the protection – called Phala Samarpanam. It is important, as he performs Prapathi for Moksha, that he realises that all the above three are no longer his but are that of Lord Sriman Narayana, the Consort of Sri."

In the next verse, the five components of Bhara Nyasam are spelt out as our Acharya undertakes to observe these. Addressing the

வைகாசியில் முக்கிய உத்ஸவங்கள்

நம்மாழ்வார் சாற்றுமுறை (காலை);

ந்ருளிம்ஹ ஜயந்தி (மாலை)

மே 25 (செவ்வாய்)

கோடை உத்ஸவம் (7 நாட்கள்)

ஜூன் 13 (ஞாயிறு) முதல் 19 (சனி) வரை

Lord Varadaraja of Kanchi

Lord with Lakshmi and encompassing those, he says:

“I am placing the responsibility of protecting me on You as:

- I am helpless and looking for You to provide me succour – **Kaarpanyam**;
- I shall do things that will please You – **Aanukoolya Sankalpam**;
- I shall not do things that will displease You – **Praathikoolya Varjanam**;
- I have unswerving faith in You – **Maha Viswaasam**;
- I explicitly pray to You to protect me – **Gopthruvha Varanam.**”

The third Sloka deals with the three kinds of sacrifices one must perform while doing things prescribed in the scriptures, such as Prapathi. They are known as Karthruvha Thyaagam – disclaimer as to the doer of the

work, Mamathaa Thyaagam – disclaimer as to the behalf of the work and Phala Thyaagam – disclaimer as to the benefits arising out of the work. This would mean that it is He who does the work on His behalf and for His own benefit/pleasure (ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வயமேவ காரயதி).

Putting forth a poignant prayer in the fourth verse, Swami Desika states, “O! Consort of Sri, grantor of desired boons (Abhishta Varada!), I have surrendered to You; Please lead me to Your feet when I am done with this body (after death)”.

Sins can broadly be classified into two –things done which ought not to have been done (sins of commission) and things omitted to be done which ought to have been done (sins of omission). Our Acharya seeks forgiveness against these from the Lord. Apt use of the vocative “Pranatharthi Hara” in this ninth Sloka (given below) has to be savoured. The phrase means one who destroys the distress of His devotees.

அக்ருத்யாநாம் ச கரணம் க்ருத்யாநாம் வர்ஜநம் ச மே|
சுடிமஸ்வ நிகிலம் தேவ ப்ரணதார்த்தி ஹர ப்ரபோ||

There is no Phala Sruti as such for the hymn. Perhaps, because there cannot be anything greater than the Moksha which is the ‘ultimate’ that is sought through Prapathi. An interesting declaration by the author concludes this classic. Thus he announces: “Lord Varada Himself has, on His own accord, fulfilled my Bhara Nyasam with the five imperative components, at His feet. Hence, I have become relieved of any concern/responsibility whatsoever, in this regard.” A perfect finish to a path-showing hymn.

To be continued...

**Sponsorships and donations
towards publication expenses are welcome**

பஞ்சபர்வ - வெள்ளிக்கிழமை உத்ஸவம்

ஆஸ்தானத்தில் அரிய ஸேவை - ஸ்ரீநீவாஸனும் இராமனும்